

Faget og dialogen

Fortsatt er det artig å jobbe som allmennlege! De fleste dagene er jobben medisinsk og sosialt spennende. Lege-pasient-forholdet er allmennmedisinens sentrum. Det viktigste er det personlige møtet, dialogen med pasienten over tid. Det er spennende å se om pasienten og jeg får til en god dialog, om det avdekkes sykdom, om vi kommer frem til gode løsninger. Det er meningsfullt å følge pasienten og hennes familie gjennom faser av livet, faser med og faser uten sykdom. Jeg har fulgt flere veiledningsgrupper med unge kolleger de siste årene, og jeg blir oppglødd av å se at det er de samme hendelsene som gleder en ung

og en eldre allmennpraktiker – nemlig det å mestre utfordrende medisinske situasjoner og det å lykkes med kommunikasjonen med pasienten. Papirarbeidet frustrerer oss alle. Hvordan kan rammebetingelsene endres slik at vi får gjøre mer av det arbeidet vi synes er viktig og som gir glede og motivasjon?

Da medisinstudiet startet i Tromsø i 1973, var det mange entusiastiske kolleger som gikk i gang med å undervise oss. Noen av disse ble mine forbilder, nettopp på grunn av deres entusiasme for faget, deres engasjement for pasientenes ve og vel, deres formidlingsglede. Basalfaglærere som Rolf Seljelid, Helge Stalsberg og Kirsten Osen har fortsatt en høy stjerne hos

meg, klinikere som Knut Rasmussen, Arne Nordøy, Tom Andersen og Mads Gilbert likeså. Vi var ufattelig heldige som fikk utdanningen vår akkurat der akkurat da!

Det er et stort spenn innen det allmennmedisinske feltet. Allmennlegejobben – krydret med en liten porsjon undervisning, veiledning eller forskning – er noe jeg vil anbefale unge kolleger. Jeg tror den jobben blir viktigere jo mer spesialisert og sektorinndelt samfunnet og helsevesenet blir.

Reidun Kismul
Sjøgata 45A
Mosjøen